



საქართველოს უზენაესი სასამართლო განჩინება საქართველოს სახელით

საკასაციო საჩივრის დასაშვებობის
შემოწმების შესახებ

საქმე №392აპ-18
თბილისი

ქ.

ა-----, 392აპ-18

20 დეკემბერი, 2018 წელი

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის
საქმეთა პალატამ შემდეგი შემადგენლობით:

პაატა სილაგაძე (თავმჯდომარე),
გიორგი შავლიაშვილი, პაატა ქათამაძე

ზეპირი მოსმენის გარეშე შეამოწმა თბილისის სააპელაციო
სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2018 წლის 24 მაისის
განაჩენზე მსჯავრდებულ ა----- ა-----ს ინტერესების დამცველის,
ადვოკატ კ---- კ-----ს საკასაციო საჩივრის დასაშვებობის საკითხი და

გ ა მ ო ა რ კ ვ ი ა:

1. პირველი ინსტანციის სასამართლოს განაჩენის
სარეზოლუციო ნაწილი:

რუსთავის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა კოლეგიის
2018 წლის 8 იანვრის განაჩენით ა----- ა-----, - დაბადებული 19--
წელს, - ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 178-ე მუხლის მე-2
ნაწილის „ა“ და მე-3 ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტებით და მიესაჯა 6 წლით
თავისუფლების აღკვეთა. მას სასჯელის მოხდა დაეწყო 2017 წლის 25
მაისიდან.

განაჩენით მსჯავრდებულ ა----- ა-----ს მიერ ჩადენილი დანაშაული

გამოიხატა შემდეგში: 2017 წლის 23 მაისს, დაახლოებით 01:00 საათზე, ქ-----
----- მიმდებარე ტერიტორიაზე, ა----- ჯ-----
წინასწარი შეთანხმებით, ჯგუფურად, გამოძიებით დაუდგენელ პირთან
ერთად, აშკარად მართლსაწინააღმდეგო მისაკუთრების მიზნით, დაეუფლა თ--
--- ზ-----ს კუთვნილ თანხას - 410 ლარს და „ლ-----ს“ საპენსიო
ბარათს, რითაც დაზარალებულს მიაყენა მნიშვნელოვანი ქონებრივი ზიანი.

2. აპელანტის მოთხოვნა:

აღნიშნული განაჩენი სააპელაციო წესით გაასაჩივრა დაცვის მხარემ, რომელიც
სააპელაციო საჩივრით ითხოვდა განაჩენის გაუქმებასა და ა----- ჯ-----
---ს უდანაშაულოდ ცნობას.

3. გასაჩივრებული განაჩენის სარეზოლუციო ნაწილი:

თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის
2018 წლის 24 მაისის განაჩენით რუსთავის საქალაქო სასამართლოს სისხლის
სამართლის საქმეთა კოლეგიის 2018 წლის 8 იანვრის განაჩენი დარჩა
უცვლელად.

4. კასატორის მოთხოვნა:

თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის
2018 წლის 24 მაისის განაჩენი გაასაჩივრა მსჯავრდებულ ა----- ჯ-----
---ს ინტერესების დამცველმა, ადვოკატმა კ---- კ----ხიძემ, რომელიც საკასაციო
საჩივრით ითხოვს განაჩენის გაუქმებასა და ა. ჯ-----ს გამართლებას.

5. საკასაციო პალატამ შეისწავლა საკასაციო საჩივარი და დაასკვნა, რომ იგი არ
აკმაყოფილებს საქართველოს სსსკ-ის 303-ე მუხლის მე-3 ნაწილის
მოთხოვნებს, რის გამოც არ უნდა იქნეს დაშვებული განსახილველად, კერძოდ:
საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის 303-ე მუხლის მე-3
ნაწილი ამომწურავად იძლევა იმ საფუძველთა ჩამონათვალს, რომელთა
არსებობის შემთხვევაში საკასაციო საჩივარი დასაშვებად ჩაითვლება,
ასეთები:

ა) საქმე მოიცავს სამართლებრივ პრობლემას, რომლის გადაწყვეტაც
ხელს შეუწყობს სამართლის განვითარებასა და ერთგვაროვანი სასამართლო
პრაქტიკის ჩამოყალიბებას;

ბ) საქართველოს უზენაეს სასამართლოს მანამდე მსგავს სამართლებრივ
საკითხზე გადაწყვეტილება არ მიუღია;

გ) საკასაციო საჩივრის განხილვის შედეგად მოცემულ საქმეზე
სავარაუდოა მსგავს სამართლებრივ საკითხზე საქართველოს უზენაესი
სასამართლოს მანამდე არსებული პრაქტიკისაგან განსხვავებული
გადაწყვეტილების მიღება;

დ) სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილება განსხვავდება მსგავს
სამართლებრივ საკითხზე საქართველოს უზენაესი სასამართლოს მანამდე

არსებული პრაქტიკისაგან;

ე) სააპელაციო სასამართლომ საქმე განიხილა მატერიალური ან/და საპროცესო სამართლის ნორმების მნიშვნელოვანი დარღვევით, რასაც შეეძლო არსებითად ემოქმედა საქმის განხილვის შედეგზე;

ვ) სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილება ეწინააღმდეგება მსგავს სამართლებრივ საკითხზე ადამიანის უფლებათა და ძირითად თავისუფლებათა დაცვის კონვენციას და ადამიანის უფლებათა ევროპული სასამართლოს პრეცედენტულ სამართალს;

ზ) კასატორი არასრულწლოვანი მსჯავრდებულია.

6. საკასაციო პალატას მიაჩნია, რომ მოცემულ სისხლის სამართლის საქმეში არ მოიპოვება არცერთი ზემოაღნიშნული საფუძველი.

7. საკასაციო საჩივრისა და საქმის შესწავლის შედეგად საკასაციო პალატას მიაჩნია, რომ არ არსებობს გარემოება, რომლის გამოც საქმეს არსებითი მნიშვნელობა ექნებოდა სამართლის განვითარების ან მსგავს საქმეებზე ერთგვაროვანი სასამართლო პრაქტიკის ჩამოყალიბებისათვის. დაცვის მხარე ვერ უთითებს ისეთ სამართლებრივ პრობლემაზე, რომელიც საჭიროებს საკასაციო პალატის განმარტებას. სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილება არ ეწინააღმდეგება უზენაესი სასამართლოს პრაქტიკას და დაცვის მხარეს არ მიუთითებია გარემოებაზე, რომელიც დადგენილი პრაქტიკისაგან განსხვავებული გადაწყვეტილების მიღებას მიზანშეწონილს განდიდა. განსახილველ შემთხვევაში დაზარალებულის ჩვენების საეჭვოდ მიჩნევის რაიმე საფუძველი არ არსებობს. სისხლის სამართლის საქმეში წარმოდგენილია კანონის მოთხოვნათა სრული დაცვით, სრულყოფილად და ობიექტურად გამოკვლეულ, ურთიერთშეჯერებულ და საკმარის მტკიცებულებათა ერთობლიობა (მოწმეების - ზ----- ბ-----ს, ტ----- მ-----ს, ბ----- გ-----ს, ნ----- კ-----ს, ს----- თ-----ს, გ----- გო-----ს, ნ----- ლ-----ს, ს----- ყ-----ს, ზ----- ბ-----ს, დ----- დ-----ს, მ----- მ-----ს, ლ----- მ-----ს, ს----- ც-----სა და სხვათა ჩვენებები, პირის ამოცნობის ოქმი, DVD დისკების დათვალიერების ოქმი, საგამოძიებო ექსპერიმენტის ოქმი), რომლებიც ადასტურებენ თ----- ზ-----ს ჩვენების სანდოობას.

8. საკასაციო პალატა აღნიშნავს, რომ სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილება არ ეწინააღმდეგება ადამიანის უფლებათა და ძირითად თავისუფლებათა დაცვის კონვენციასა და ადამიანის უფლებათა ევროპული სასამართლოს პრეცედენტულ სამართალს, რომლის თანახმადაც, ევროპული კონვენციის მე-6 მუხლის პირველი ნაწილი, მართალია, მოითხოვს მიღებული გადაწყვეტილების დასაბუთებას, მაგრამ ეს მოთხოვნა არ შეიძლება გაგებული იქნეს მხარეების მიერ წამოჭრილ ყოველ არგუმენტზე დეტალური პასუხის გაცემის მავალდებულებლად (იხ. ადამიანის უფლებათა ევროპული სასამართლოს გადაწყვეტილება საქმეზე „სუომინენი ფინეთის წინააღმდეგ“

(Suominen v. Finland), N37801/97, 01/07/2003, §34), კერძოდ: ევროპული სასამართლოს პოზიციით, ეროვნულმა სასამართლომ უნდა დაასაბუთოს ის არსებითი სახის გარემოებები, რომელთა გამოყენებითაც მან კონკრეტული გადაწყვეტილება მიიღო (იხ. ადამიანის უფლებათა ევროპული სასამართლოს გადაწყვეტილება საქმეზე „გეორგიადისი საბერძნეთის წინააღმდეგ“ (Georgiadis v. Greece), N21522/93, 29/05/1997, §43). ამდენად, წარმოდგენილი სისხლის სამართლის მასალებიდან გამომდინარე, არ დგინდება, რომ სააპელაციო სასამართლომ საქმე განიხილა მატერიალური ან/და საპროცესო სამართლის ნორმების მნიშვნელოვანი დარღვევით, რასაც შეეძლო, არსებითად ემოქმედა საქმის განხილვის შედეგზე და ამასთან, მიღებული გადაწყვეტილება არ ეწინააღმდეგება მსგავს სამართლებრივ საკითხზე ადამიანის უფლებათა და ძირითად თავისუფლებათა დაცვის კონვენციასა და ადამიანის უფლებათა ევროპული სასამართლოს პრეცედენტულ სამართალს.

9. ყოველივე ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, საკასაციო პალატას მიაჩნია, რომ საკასაციო საჩივარი დაუშვებლად უნდა იქნეს ცნობილი, ვინაიდან კასატორის მიერ მითითებული საფუძვლები არ შეესაბამება საქართველოს სსსკ-ის 303-ე მუხლის მე-3 ნაწილით დადგენილ არცერთ წინა პირობას.

10. საქართველოს სსსკ-ის 303-ე მუხლის მე-3, მე-3², მე-3³, მე-4 ნაწილების შესაბამისად, საკასაციო პალატამ

და ა ა დ გ ი ნ ა :

1. მსჯავრდებულ ა-----ს ინტერესების დამცველის, ადვოკატ კ-----ს საკასაციო საჩივარი არ იქნეს დაშვებული განსახილველად.

2. განჩინება საბოლოოა და არ საჩივრდება.

თავმჯდომარე

პ. სილაგაძე

მოსამართლეები:

გ. შავლიაშვილი

პ. ქათამაძე

